

Een SPOOR van MAAN BLOEMEN

MELANIE DOBSON

Een succesvolle romanschrijfster verdwijnt op een dag
spoorloos. Zestig jaar later gaat een scenarioschrijfster op zoek
naar haar verloren verhaal.

roman

1

Olivia

Augustus 1940

Olivia Ashe genoot van de zonsondergang. Het zachte avondlicht wierp een regenboog van kleuren over het gouden meer. In de schemering lichtten witte bloemkelken langs het pad op: haar maanbloemen, *Datura Innoxia*, die zich openden in de stilte van de avond. De buitenwereld was in een strijd verwikkeld, maar hier, tussen haar bloemen, vond zij rust.

Een groot deel van de middag had ze zitten staren naar een leeg vel papier dat, netjes in de typemachine vastgedraaid, geduldig wachtte op haar woorden.

Ze had opnieuw gefaald.

Het papier smeekte om een verhaal, maar ze had het niets te bieden. In plaats van het begin van haar nieuwe roman had ze een brief aan haar uitgever getypt met opnieuw de vraag om uitstel. Op 1 januari zou ze een manuscript aanleveren, dat had ze beloofd.

Ze hoopte dat ze tegen die tijd eindelijk weer inspiratie zou hebben gekregen.

In voorgaande jaren, als de woorden weigerden te komen, ging ze een middag met de boot het meertje op dat in bezit was van haar familie. Door het gestage roeien en de zoete geur van het bos borrelden er vaak allerlei ideeën naar boven en na een uur of twee zaten haar personages vaak gezellig met elkaar te kletsen. Dan meerde ze de boot aan en ging ergens op de oever zitten met een schrijfblok en een pen om de stroom ideeën in banen te leiden.

Maar het was al veel te lang geleden dat ze zich in een

fantasiewereld had ondergedompeld en gaandeweg een verhaal had ontdekt. De roeiboot lag verlaten tussen het riet, net zo gammel als haar gedachten. Waar de roeispanen waren gebleven, wist niemand.

Met twee boeketten lelies en floxen in haar armen, die ze net uit haar tuin had geplukt, liep ze om Ashe Lake heen. Op de heuvel achter haar stond Haven House, het twee verdiepingen tellende landhuis dat Graham en zij tien jaar geleden op de fundering van het voormalige huis van zijn ouders hadden laten bouwen. Ze hadden er een grote veranda aan laten zetten om gasten te kunnen ontvangen. Boven was er voor haar een rustige schrijfkamer. Het was allemaal gebouwd in de twintiger jaren, voordat de beurskrach de hele wereld op zijn kop zette.

In de jaren na de krach, toen velen in Pennsylvania hun huis waren kwijtgeraakt, hadden Graham en zij hun huis gevuld met vrienden en familie die een verblijfplaats nodig hadden. Het moest een haven worden, hadden ze besloten, een toevluchtsoord voor hulpbehoevenden. Een huis boordevol verhalen.

Vanaf de veranda achter het huis had je destijds een mooi uitzicht over het meer, maar nu was het huis door bomen omgeven. Alleen uit haar kantoor had ze nog uitzicht. Graham had speciaal voor haar een torentje laten bouwen met ramen in een halve cirkel, die uitkeken op hun tuin en daarachter het meer en het bos. Tien jaar lang was het haar toevluchtsoord geweest.

Haar tante, Hattie Belle, was de enige die nog bij Olivia woonde. Vanavond scheen het licht van een elektrische lamp uit haar raam boven naar buiten. Hattie had voor Olivia gezorgd toen ze nog klein was en nu hield ze van elk kind in hun kleine kerkelijke gemeente alsof het haar eigen kleinkind was. In de avonduren haakte Hattie dekentjes voor de pasgeboren baby's.

Overdag had Hattie de rol van huishoudster en kokkin op zich genomen, zodat Olivia zich volledig op haar werk kon richten. Sinds Graham was gestorven, had Olivia best kunnen overleven op melk en crackers, maar Hattie stond erop dat ze fatsoenlijke maaltijden aten – minstens drie keer per week vlees

en verse groenten en wekelijks haar beroemde perziktaart en aardappelpuree.

Via Belle – het pseudoniem dat Olivia voor al haar boeken gebruikte – moest snel een roman uitbrengen. Zonder het inkomen zouden Hattie en zij niet in Haven House kunnen blijven wonen. Ze zouden het ook prima redden in een kleiner huis in Catawba, maar het landgoed met het meer en het bos was ook Grahams thuis geweest. Ze wilde het behouden, voor hen allemaal.

Ten oosten van Ashe Lake bevond zich een bos met ceders en esdoorns. In de afgelopen drie jaar had ze tijdens haar avondwandelingen met haar rubberlaarzen het pad tussen de bomen door uitgesleten. Hattie maakte zich zorgen als ze in het schemerdonker naar buiten ging, maar het gestage geknerp van de cicaden, het geruis van de wind in de takken en de golfjes in het meertje werkten kalmerend, vooral nu de woorden uitbleven.

Ze verlangde ernaar God te horen fluisteren in de bries. Woorden die tot haar hart spraken.

Waarom sprak Hij niet meer tegen haar?

Hoewel ze Hem niet meer hoorde, wist ze wel dat Hij nabij was. Ze voelde de warmte van Zijn wezen. Een aanwezigheid die orde bracht in de chaos. Maar toch verlangde ze naar Zijn stem.

Ze had geen zaklamp nodig bij haar wandeling. De maan zou vannacht vol zijn en een door een batterij gevoede lichtstraal woog niet op tegen het helderwitte maanlicht. Toen ze zich bukte voor een tak, zag ze dat de vervagende zonsondergang gouden spikkels op de gebroken, afgesleten granieten stenen onder de bomen wierp.

Het grondbezit van de familie Ashe was meer dan een laatste rustplaats. Het was eigenlijk een soort bibliotheek – elke grafsteen stond voor een verzameling verhalen. Sommige waren in de loop van de tijd vergeten, maar andere werden van generatie op generatie doorgegeven.

Het hek knarste toen ze het opendeed, een geluid waar ze een hekel aan had. De geur van de dennenbomen en het gezoem van

de cicaden verwelkomden haar, maar het hek, de smeedijzeren wachter van deze plek, had haar nooit gemogen.

Veel grafstenen waren begroeid met korstmossen en onleesbaar geworden. Ze had er spijt van dat ze de verhalen van de familie Ashe niet had opgeschreven toen Graham ze haar had verteld, in de dagen nadat ze hadden besloten een huis te bouwen op dit geërfde land. Er waren nog wel meer dingen waarvan ze nu wenste dat ze die had gedaan toen Graham nog leefde.

Zijn ouders lagen begraven aan de oostelijke rand van de begraafplaats, naast een aantal van Grahams voorouders. Hun graven waren omgeven door een waar bolwerk van onkruid. Ze had Graham, de liefste van alle mannen, begraven bij de omheining die het dichtst bij Haven House stond. Het dichtst bij haar.

Grahams verhaal was in steen gebeiteld. Zijn leven was aangegeven met data en daaronder stonden woorden die hem eerden: *dienstknecht van God*.

Als predikant van de Presbyteriaanse Kerk in Catawba had Graham haar en hun gemeente trouw gediend. Ze had van hem gehouden vanaf het moment dat ze elkaar ontmoet hadden, toen ze nog studeerde aan Elmira College in New York. Sinds hij was aangesteld in een lokale gemeente was ze trouw drie keer per week naar de dienst gegaan. Toen hij haar op haar negentiende verjaardag eindelijk ten huwelijk vroeg en voorstelde samen zuidwaarts te verhuizen, naar Lancaster County, had ze maar al te graag ja gezegd. Ze hadden een buitengewone tweeëntwintig jaar gehad samen.

Ze legde de eerste bundel verse lelies en floxen op een stapel verdroogde boeketten. Zoals bij elk bezoek drukte ze haar vingers tegen haar lippen en raakte even het graniet aan. Hoewel Graham niet meer op deze wereld was, waren de herinneringen nog vers. Zijn onuitputtelijke vriendelijkheid en vaste geloof. Zijn onwrikbare kalmte als het vanbinnen bij haar stormde. Het leefde allemaal voort.

In de bomen zoemde een koor van cicaden. Voor sommigen voelde de begraafplaats misschien als een eenzame plek,

beangstigend zelfs in het donker, maar zij vond er juist kracht in de herinneringen aan het verleden en haar gebeden voor de toekomst.

Olivia deed een stap achteruit, bij de grafsteen vandaan, terwijl de koele bries langs haar armen streek. Ze praatte met Graham, zoals zo vaak tijdens haar avondbezoekjes. Wel fluisterde ze altijd, alsof ze degenen die haar voorgegaan waren kon storen.

‘De woorden zitten nog steeds vast,’ fluisterde ze. Ergens tussen haar hoofd en haar vingers. Clinton Herring, die al twintig jaar haar uitgever was, zei dat ze dieper moest graven om de bron weer te vinden waaruit ze al dertig romans had geput. Haar muze, noemde hij het. Graham had de woorden niet meegenomen, zei Clinton. Ze moest alleen ontdekken waar ze zich verborgen hielden.

Clinton, de beste man, was nogal praktisch ingesteld als het ging om zaken als liefde en verlies. Maar wat betreft zijn werk was hij briljant. Het feit dat Graham er niet meer was, betekende nog niet dat ze moest stoppen met schrijven, had hij gezegd.

In de jaren van de Grote Depressie waren de verkoopcijfers gedaald, maar voor Herring & Son waren ze stabiel genoeg gebleven om haar boeken te kunnen blijven uitgeven. De lezer had behoefte aan verhalen, had hij gezegd, en dat raakte haar. Ze hadden haar nodig.

En Clinton had haar boeken nodig om winst te kunnen maken.

Voor Grahams dood waren de verkoopcijfers van haar boeken voor het eerst de miljoen gepasseerd en de auteursrechtenvergoeding was samen met het voorschot dat ze van de uitgeverij had ontvangen voldoende geweest om Haven House te laten bouwen. Maar zonder nieuw boek om te promoten ging haar inkomen achteruit. Ze was nog niet armlastig – ze kon zichzelf en haar tante nog steeds onderhouden – maar hun huis kon ze niet veel langer aanhouden.

Het duurde meestal ongeveer een halfjaar om een roman te schrijven, maar afgelopen oktober had Clinton haar voor de

tweede keer uitstel gegeven – een heel jaar om haar verhaal af te maken. Maar de extra tijd had niet geholpen. Over twee maanden was de deadline en de stapel papier op haar bureau bleef leeg. Ze had geen verhaal om de bladzijden mee te vullen en waarschijnlijk niet eens genoeg tijd om een boek af te maken als ze eindelijk een idee zou krijgen. Zelfs de woorden die ze wel op papier had weten te krijgen, waren niet meer dan wat gewauwel.

Ze had een goed begin nodig en dan zou de rest van het verhaal vanzelf volgen.

Als Graham nog leefde, zouden ze samen het eerste hoofdstuk verzinnen. Iets wat indringend en meeslepend was – sterk genoeg om haarzelf en haar lezers te boeien.

Maar ze kon geen nieuw begin bedenken, laat staan een plot, nu ze zelf op middelbare leeftijd was vastgelopen. Sinds Graham er niet meer was, wist ze niet welke richting ze moest inslaan.

Zou God haar nog een verhaal geven, of wilde Hij dat ze zou verhuizen?

Ze knipperde met haar ogen en het zachte mos op Grahams grafsteen kwam weer scherp in beeld.

Naast hem, op het kleinste plekje van allemaal, lag Annabelle Leigh Ashe, hun enige kind. Toen Annabelle geboren was, dacht Olivia dat ze het moederschap voor de rest van haar leven zou omarmen, maar in 1921, een maand voor haar eerste verjaardag, was hun meisje gaan slapen en niet meer wakker geworden. Het was nu bijna twintig jaar geleden, maar soms, als Olivia 's morgens wakker werd, was het verdriet weer rauw en pijnlijk. Misschien kon ze daarom vaak niet slapen 's nachts, omdat ze diep vanbinnen bang was dat er opnieuw een leven verloren zou gaan.

Olivia miste haar man ontzettend, maar ergens troostte het haar dat hij hier naast Annabelle lag. Hoewel ze waren overgegaan naar het eeuwige leven, waar ze gezond en sterk waren, vond ze het fijn om te bedenken dat ze hier samen lagen te rusten.

Het tweede bosje bloemen legde ze naast Annabelles grafsteen,

samen met een pluche lammetje dat ze in Catawba had gekocht. Als haar dochter was blijven leven, zou ze nu volwassen zijn, maar Olivia vond dat het lammetje nog bij haar hoorde.

Heldere manestrallen schenen door het schemerduister en Annabelle sliep, met het lam in haar armen en Graham naast zich. Olivia koos het lied dat ze vaak had gezongen als ze Annabelle in slaap wiegde:

Jezus is de goede Herder; Jezus, Hij is overal; Jezus is de goede Herder, brengt mij veilig naar de stal.

Ze wist dat haar meisje bij Jezus veilig was.

Toen Annabelle pas geboren was, droomde Olivia over een half dozijn kinderen die om Graham en haar heen renden, die speelden in de tuin en zwommen in het meer. Maar toen ze na jaren vol verwachting beseftte dat Graham en zij niet nog meer kinderen zouden krijgen, had ze die droom opgegeven.

In de fictieve wereld in haar boeken had ze wat troost gevonden. Ze schreef in haar vrije tijd en nodigde de vele kinderen van gemeenteleden uit op de thee, zoals zij het noemde. Ze dronken Hatties muntlimonade, huppelden over de houten vloeren, renden heen en weer, verstopten zich achter de muren en onder de trap.

Elk moment met die jongens en meisjes bracht haar vreugde. Ze waren geen vervanging voor Annabelle, maar ze kon zich bijna voorstellen dat haar dochter met hen meespeelde, dat ze samen lachten en renden en huppelden en zich verstopten.

Maar de kinderen die eens in haar huis waren komen spelen, waren nu volwassen geworden en gedroegen zich beleefd en fatsoenlijk als ze op bezoek kwamen. Ze miste het geschreeuw in huis. En ze miste het dat Graham zijn schoenen bij de deur uittrapte en het bovenste knoopje van zijn overhemd losmaakte, om vervolgens mee te spelen.

Olivia deed een stap achteruit, bij Annabelles graf vandaan en wilde langs het pad met de maanbloemen terug naar huis

lopen. Plotseling hoorde ze geritsel. Een dier, dacht ze, niets verontrustends. Een eekhoorn of wasbeer in het bos.

Maar toen knapte er een twijgje en ze draaide zich met een ruk om in het donker. ‘Wie is daar?’

Er was in geen jaren een zwarte beer hier gezien, maar als er per ongeluk een beer op haar land terechtgekomen was, zou haar stem hem verjagen.

Het koor van cicaden zweeg en ze luisterde of ze nog een takje hoorde kraken of een dier hoorde grommen.

In plaats daarvan hoorde ze iemand hoesten.

Ze sprong achteruit en ging tussen Annabelles grafsteen en de indringer in staan, alsof ze haar dochter kon beschermen. Haar hart sloeg over en er gingen een paar ogenblikken voorbij voordat ze beseftte hoe belachelijk het was om Annabelle te willen beschermen. De enige die bescherming nodig had, was zijzelf.

Niet dat het haar veel kon schelen wat er met haarzelf gebeurde, maar haar tante zou ontroostbaar zijn als ze haar laatste familielid moest begraven. Het had geen zin om het lot te tarten, of degene die door het bos dwaalde nou een vriend of een vijand was.

Ze liep haastig door het hek, zonder het achter zich dicht te doen. De maan was nog helderder, maar bood haar geen troost nu ze in zijn schijnsel naar huis liep. Toen ze even over haar schouder keek, zag ze een schaduw bij de bomen, alsof iemand haar nakeek. Toen verdween de schaduw in het bos. Het was een kind.

Annabelle.

Ze haalde diep adem en verwenste haar rijke fantasie. Er kwam geen einde aan haar gedachten, maar het lukte haar niet haar verbeelding in banen te leiden en woorden op papier te krijgen.

Natuurlijk was het Annabelle niet. Olivia kende de kracht van haar verbeelding, maar ze geloofde niet in geesten. Op de een of andere manier was er een kind in haar bos terechtgekomen, lang na het avondeten. Misschien was een van de kinderen van de familie Lamb, haar naaste burens, verdwaald geraakt.

‘Wie is daar?’ riep ze nog eens, terwijl ze probeerde haar stem kalm te laten klinken.

Niemand gaf antwoord.

Misschien had ze de schaduw moeten volgen, maar het leek haar gevaarlijk om zonder zaklamp het bos in te gaan, vooral omdat ze niet wist wie er naar haar had staan kijken. Zodra ze thuiskwam, zou ze Jillian Lamb opbellen.

De cicaden begonnen weer te zoemen toen ze de heuvel op liep. Bovenaan wachtten drie stenen traptreden en een pot met bloemen. Ze was thuis. Ze deed de voordeur achter zich op slot, schopte haar rubberlaarzen uit en liep op kousenvoeten door de eetkamer naar de telefoon in de keuken.

De telefoniste verbond haar meteen door met Jillian Lamb, haar buurvrouw en lid van dezelfde kerk. Toen ze haar vriendin vertelde over het kind in het bos, zei Jillian dat haar vier kinderen in hun woonkamer een spelletje Monopoly deden en dat ze er geen een kwijt was.

‘Er kampeert een stel zwervers bij het spoor,’ zei Jillian. ‘Misschien is een van hun kinderen weggelopen.’

Olivia leunde tegen het aanrecht, terwijl ze haar gedachten de vrije loop liet. Een heleboel kinderen, meer dan honderdduizend had ze gelezen, waren in de afgelopen tien jaar verweesd of ontheemd geraakt. Als de schaduw het kind van een vluchteling geweest was, zou het dan de weg terug wel kunnen vinden? Op deze warme zomeravond was een jongen of meisje in haar bos niet in gevaar, maar toch, als het een kind was, had ze het wat willen aanbieden – eten, een deken, iets om te helpen.

Nadat ze Jillian een goede avond had gewenst, ging Olivia de trap op naar de eerste verdieping en klopte op de deur van haar tantes kamer.

‘Binnen,’ riep Hattie. Toen Olivia de deur opende, keek haar tante op, met een haaknaald in haar hand en een bol lila garen op haar schoot. Ze droeg een mousseline ochtendjas met bloemetjes en haar haar, dat net als Olivia’s schouderlange krullen goudbruin was, zat in een nette knot in haar nek.

‘Heb je lekker gewandeld?’ vroeg Hattie.

‘Dat wel, maar...’

Hattie liet de haaknaald zakken. ‘Wat is er gebeurd?’

Olivia vertelde haar over het gehoest en de schaduw tussen de bomen.

‘Misschien was het gewoon...’ Hattie zweeg even, alsof ze haar niet niet wilde beledigen door te opperen dat Olivia zich het kind had verbeeld.

Maar misschien was dat wel echt zo, zoals ze zich zo veel dingen had verbeeld. In het verleden had ze haar fantasieën omgezet in scènes en van de losse scènes een verhaal gemaakt, maar nu waren er alleen maar losse flarden van een verhaal die als een tornado door haar hoofd gierden. Zelfs als ze ’s avonds ging wandelen en droomde over de mogelijkheden, lukte het haar niet van haar gedachten en ervaringen een verhaal te maken, zoals vroeger.

Ze hongerde naar inspiratie.

Hattie stak haar hand in haar zak en gaf Olivia een stapeltje brieven. ‘De meeste zijn van lezers.’

Hoewel ze elke brief koesterde en ieder bericht beantwoordde, werd er de laatste tijd vooral gevraagd naar een nieuwe roman en ze wist niet meer hoe ze daarop moest reageren. ‘Ik lees ze morgen wel.’

Hattie gaf haar nog twee brieven. ‘Ik denk dat je deze wel meteen wilt openen.’

De eerste was van Herring & Son. Die kon ook tot morgen wachten.

De afzender die op de andere envelop vermeld stond, was Winfield College in Ohio. Ze had weleens van die school gehoord – niet ver van de boerderij van de beroemde romanschrijver Louis Bromfield.

Ze maakte de envelop met haar nagel open en haalde er een getypte brief uit.

Geachte mevrouw Belle,

Onze universiteit brengt binnenkort de eerste editie uit van een literair tijdschrift, The Winfield Review, om creatief schrijven bij onze studenten te stimuleren. Om dit initiatief te promoten, organiseren we op 8 september een forum met gerenommeerde dichters en romanschrijvers om te praten over het schrijvers- en uitgeversvak. Gegeven uw productieve achtergrond als schrijver en uw brede lezerspubliek zijn wij ervan overtuigd dat uw expertise van grote waarde zal zijn voor zowel onze studenten als onze docenten.

Namens de organisatie van deze avond zou ik u graag willen uitnodigen om u te voegen bij de vier andere gerenommeerde schrijvers. We zullen uw reiskosten vergoeden en u een compensatie van \$ 50,- aanbieden voor uw tijd.

Mijn excuses voor de korte termijn. Ik kijk verwachtingsvol uit naar uw antwoord per telefoon of brief.

Met vriendelijke groet,

Dr. Simon Farrow

Decaan Faculteit Geesteswetenschappen

Professor Farrow. Die naam herkende ze. Hij had voor een aantal gerespecteerde tijdschriften artikelen over theologie en literatuur geschreven, maar ze kon zich niet voorstellen dat hij haar werk had gelezen.

Olivia gaf de brief aan haar tante.

Vrouwengroepen vroegen haar soms om te spreken en zo nu en dan las ze bij een lokale boekwinkel voor uit haar werk, maar ze had nog nooit een uitnodiging van een prestigieuze school als Winfield gekregen. Haar verhalen waren veel te gewoontjes voor academici of literaire tijdschriften.

Hattie keek op van de brief. 'Dat is een vriendelijke uitnodiging.'

'Een andere schrijver heeft vast afgezegd.' Waarom zouden ze

anders tot het laatste moment wachten om haar uit te nodigen? Het was al over twee weken en er hadden al vier schrijvers toegezegd.

‘Dr. Farrow heeft gelijk. Jouw expertise zal van grote waarde zijn voor hun studenten.’ Hattie vouwde de brief op en gaf die terug. ‘En voor jou zal het ook goed zijn om tijd door te brengen met je collega’s. Misschien hou je er nog wel een vriendschap aan over.’

‘Het zijn geen collega’s.’ De meeste academici die ze had ontmoet, waren achtenswaardige, pretentieuze lui die neerkeken op romanschrijvers zoals zij. ‘Maar we kunnen het geld wel goed gebruiken.’

Totdat ze weer een auteursvergoeding kreeg.

‘Als ik de uitnodiging aanneem, ga je dan mee?’ vroeg Olivia. ‘Dan gaan we met de trein.’

‘Natuurlijk.’ Haar tante gaf een klopje op haar hand. ‘Het zou me een eer zijn.’

‘Ik heb niet veel te bieden als auteur die haar stem kwijt is.’

Hattie pakte de haaknaald weer op. ‘De woorden komen vast weer.’

Ze hoopte maar dat dat voor de deadline zou gebeuren.

2

Harper

Augustus 2006

Waar verhalen verteld worden, daar ben ik thuis.

Harper Rayne omcirkelde haar moeders favoriete zinnetje twee keer. Het stond in het notitieboek met de leren kaft dat ze van haar moeder had gekregen voordat ze stierf.

Hoewel Harper niet echt een thuis had, tolde er wel een hele verzameling verhalen door haar hoofd die erom smeekte aan het papier toevertrouwd te worden. Ze had ontdekt dat woorden eerst een tijdje moesten weken in diepzwarte inkt voordat ze in de computer konden worden ingevoerd en uiteindelijk op een bioscoopdoek konden worden getoond.

Een eindje voor het bankje waar ze zat, ver in de diepte, beukte het water van de Stille Oceaan tegen de klif. Met elke golf schuurde er zand langs de kust van Californië en werden er deeltjes meegenomen. Haar pen bewoog op het ritme van het gebulder van de golven en het suizen van de zilte bries. Iedere lege regel in haar notitieboek smeekte erom gevuld te worden.

Miles. Zo heette haar hoofdpersoon. En dat zinnetje over thuis en verhalen leek hem op het lijf geschreven, nu hij aan het einde van zijn reis door de Verenigde Staten was gekomen. Het moest een nostalgische film worden, zei ze tegen elke producent die maar wilde luisteren. Eigenzinnig en rauw, hartverwarmend en grappig – Miles die op zoek gaat naar zijn afkomst en contact legt met zijn familieleden.

Zo zag ze het verhaal tenminste voor zich. Het uitwerken

van het script was lastiger gebleken dan het verzinnen, vooral de vraag hoe Miles' lange reis ten einde zou lopen. Ze had gewoon nog geen slot en het einde van een film was belangrijker dan het begin. Die laatste momenten moesten iedereen in het publiek verrassen en tevreden stellen. Indruk maken en inspireren.

Als het goed werd gedaan, kon een spectaculair einde een leven lang in iemands gedachten blijven hangen.

Ze kauwde op het uiteinde van haar pen en wachtte tot het lastig te vinden einde zichzelf zou aandienen.

‘Harper!’

Ze draaide zich om en zag Kelsey Cantor op hooggehakte rode sandaaltjes onvast door het zand naar haar toe komen. Ze was adembenemend en getalenteerd, een magneet voor fans en persfotografen. Ze kon geen voet buiten de deur van haar appartement in de Sierra Towers in L.A. zetten of er was wel iemand die vlug een foto nam of haar smeekte om een handtekening. Daarom bracht Kelsey zo veel tijd door op de ranch van haar moeder in Idaho of hier, op het landgoed van haar vader ten noorden van Santa Barbara – veertig hectare met een hek eromheen, een poort met een slot en dag en nacht beveiliging.

Kelsey had toen ze veertien was met haar moeder, actrice Clella Vinton, in een film gespeeld. Ze had een Oscar gewonnen voor de beste vrouwelijke bijrol en had het acteren voor de rest van haar leven afgezworen. Harper zou eigenlijk groen van jaloezie moeten zien, maar de enige dochter van Clella Vinton en Evan Cantor, de beroemde regisseur van meer dan twintig speelfilms, was haar allerbeste vriendin.

Harper wees naar de naaldhakken onder Kelseys sandaaltjes. ‘Straks breken ze nog.’

‘Dat zal best.’ Kelsey sloeg haar armen over elkaar. Met haar korte, kanten truitje zag ze er leuk, nonchalant en volslagen onweerstaanbaar uit. ‘Maar dan is het jouw schuld.’

‘Hoe kan het ooit mijn schuld zijn?’ Harper tikte met haar pen op het papier. Ze wachtte nog steeds tot Miles iets grappigs zou zeggen. ‘Ik bemoei me nergens mee. Ik hoop gewoon dat

je vader dit verhaal goed vindt. Misschien wordt het wel zijn volgende kaskraker.'

'Ik hou enorm van kaskrakers, Harper, maar mijn vader heeft op dit moment geen behoefte aan een nieuw script. Hij heeft meer aan een cateringbedrijf.'

'Een cateringbedrijf?' Ze liet haar pen zakken. 'Maar het diner begint pas om zeven uur.'

Ze had alles op de minuut af op een rijtje in haar hoofd.

'Zes uur.' Kelsey stak haar hand uit. 'De gasten komen over minder dan een uur.'

Harper greep Kelseys hand en sprong overeind. 'Evan doet me nog iets aan.'

'Zeker.' Kelsey grijnsde. 'Je zou hem eens moeten zien. Oververhit en chagrijnig en hij kraamt onzin uit.'

'Geweldig.' Daardoor kreeg ze nog minder zin om terug naar het huis te gaan.

'Hij wil vanavond indruk maken op zijn nieuwe vriendin.'

Sinds zijn scheiding had Evan de Grote – hun geheime bijnaam voor hem – om de haverklap een nieuwe vriendin. Het landgoed was bedoeld als een soort afwisseling van al het gefeest in het zuiden, maar Evan hield er zijn eigen regels op na. En hoe slecht hij vrouwen ook behandelde, hij zat nooit om een vriendin verlegen. 'De meeste vrouwen hebben ontzag voor hem.'

'Deze moet denk ik nog wat meer gestimuleerd worden. Ze is de laatste tijd al met een hele ris beroemdheden uit geweest.'

'Misschien blijft ze een paar maanden bij hem.'

'Dat betwijfel ik,' zei Kelsey. 'Marlo is niet meer dan een mooie pop.'

Harper stak haar pen en notitieboek in haar rugzak. 'Hoe komt het eigenlijk dat jij zo... Ik weet niet, zo normaal bent?'

En rijk, en knap, en buitengewoon intelligent. Eigenlijk was het niet eerlijk. Had ze maar naast Kelsey gestaan toen al die geschenken werden uitgedeeld.

'Ik heb de juiste vriendinnen uitgekozen.'

Harper lachte. ‘Als je mij bedoelt – mij kun je niet normaal noemen.’

‘Nee, maar je zorgt ervoor dat ik met beide benen op de grond blijf staan.’

De vrouwen liepen snel tussen lage struiken en ruwe steenblokken door over het pad naar boven. Het landhuis van de Cantors stond boven hen; het was een vakwerkhuis dat eruitzag alsof het vele eeuwen geleden op een Duits piratenschip was meegevoerd en in een donkere, stormachtige nacht op de klif neergeworpen was. Schipbreuk. Alle veertienhonderd vierkante meters.

Vierkante meters. Het was een vreemde maatstaf voor succes, vond Harper, maar het leek erop dat iedereen in Hollywood wilde weten hoeveel vierkante meters iemands huis was en of dat huis zich achter een afgesloten omheining bevond. Het landhuis van de familie Cantor had een kustlijn van meer dan driehonderd meter.

Zijzelf bezat niet veel, maar op zonnige dagen zoals vandaag lakte ze haar nagels en liep ze zonder schoenen over het landgoed. Wie had er nou duizenden vierkante meters nodig als je de hele kust had om te verkennen?

Met haar tenen in het warme zand nam ze nog een stap. ‘Ik ben gekomen voor jou, Kelsey.’

‘Daar merk ik tot nu toe niet veel van,’ zei ze. ‘Papa’s kliekje is onderweg en jij wordt volledig in beslag genomen door je eigen script.’

‘Ik was verdiept in het verhaal!’

‘Maak nou eerst maar eens indruk op papa bij het diner, dan kun je hem daarna misschien het script geven.’

‘Je vader weet nauwelijks van mijn bestaan af.’ Ondanks dat ze al vijftien van haar drieëntwintig jaar op zijn landgoed woonde, ze had geholpen bij de catering van een aantal van zijn films en ze de rol van huishoudster had overgenomen toen haar moeder was gestorven, gaf Evan er de voorkeur aan via zijn managementassistent met haar te communiceren.

Negen maanden geleden had ze gesolliciteerd naar een functie in het productieteam van zijn nieuwste film. Ze had vier jaar op de filmacademie gezeten, maar er had zelfs geen beleefd bedankbriefje af gekund.

De twee scripts die ze Evan gegeven had, had hij genegeerd. Niet dat ze verwachtte dat hij echt een film zou maken van haar werk, maar ze verlangde het meest naar feedback. Ze wilde beter worden als schrijver, zodat ze zijn aandacht kon trekken. In plaats van zelf een regisseur of producent te zoeken, wilde ze een script schrijven dat hij bij iemand zou aanraden.

Anders was ze gewoon een van de miljoenen schrijvers met een script dat nooit ontdekt werd.

Kelsey keek haar aan. 'Mijn vader is zich op dit moment zeer bewust van je bestaan.'

'Alleen omdat ik te laat ben.' Ze moest toegeven dat ze beroerd was in het werk waarin haar moeder vroeger uitblonk. Harper hield alles goed genoeg draaiende als de familie Cantor niet thuis was, maar deze groots opgezette evenementen met de vele eigenaardige details die Evan belangrijk vond, overweldigden haar.

Op dagen als deze wilde ze liever vluchten in haar nieuwste verhaal, maar haar fantasiewereld zorgde niet voor een baan of een onderkomen. Als ze de functie van haar moeder niet had overgenomen, zou ze zich een leven in Zuid-Californië nooit kunnen veroorloven. En hoewel ze drieëntwintig was en haar moeder niet meer leefde, wilde Harper nog steeds dat ze trots op haar was.

De vrouwen liepen om het zwembad heen. Op de bodem lag een mozaïek van het zeedier waar Evan de Grote beroemd om was. Daarna kwamen ze op een natuurstenen terras met comfortabele banken en vuurkorven die niet aangestoken waren. In de koudere maanden zou het terras helder verlicht worden door talloze tafelvuren, vuurkorven en gashaarden.

Voor hen op de veranda stonden twee ronde tafels met witte tafelkleden, perfect in positie onder een gotische kroonluchter. Dirk, de chef-kok, hield toezicht op de bereiding van het eten,

en Evans managementassistente, een vrouw van middelbare leeftijd die Wendi heette, deed ook dienst als evenementenplanner. Het was Harpers taak om alle zestien couverts in recordtijd te dekken en dan het ingehuurde cateringpersoneel aan te sturen, terwijl ze de gasten bedienden.

Kelsey keek omlaag naar Harpers voeten. 'Waar zijn je schoenen?'

'Die heb ik in de hut laten liggen.'

'O, Harper.' Kelsey zuchtte alsof alle hoop verloren was. 'Dan moet je een paar van mij lenen.'

'Ik heb nog wel tijd om die van mij te pakken.' Het huisje dat zij en Kelsey 'de hut' hadden genoemd, was minder dan drie minuten lopen, achter een citrusboomgaard en een groep palmbomen. Ze noemde het niet haar thuis, omdat er geen goede verhalen aan verbonden waren.

Kelsey schudde haar hoofd. 'Als je nog een minuut langer wacht, word je ontslagen.'

'Denk je echt dat hij –'

'Harper!'

'Jouw schoenen zijn te groot voor me.'

'Je bent niet in de positie om kieskeurig te zijn.'

'Bovendien draag jij altijd hakken,' zei Harper.

Kelsey rolde met haar ogen. 'Ik heb ook genoeg platte schoenen.'

'Vast,' zei Harper, terwijl ze de veranda op liepen. 'Maar ik wil nog steeds niet –'

'Eindelijk.' Wendi kwam vlug door de openslaande deuren aanlopen, met haar beide tot vuisten gebalde handen stevig in haar smalle taille gezet. Ze droeg een eenvoudig, zwart jurkje, met een witte schort ervoor. Een toonbeeld van perfectie, welke rol ze ook speelde. 'Dirk heeft je nu meteen in de keuken nodig.'

'Sneakers,' riep Harper, voordat Kelsey door de deuren verdween. Daarna wendde ze zich tot Evans assistente. 'Sorry dat ik te laat ben.'

'Wat was er aan de hand?' vroeg Wendi toen ze de hoek om

liepen en bleven staan bij een deur waarop Harper in gedachten een bordje met ‘verboden toegang’ had geplakt. Er mocht nooit personeel door naar binnen.

‘Ik zat vast in een verhaal.’

Wendi kreunde. ‘Voor meneer Cantor zul je een beter excuus moeten verzinnen.’

‘Als iemand een goed verhaal kan waarderen, is hij het wel.’

‘Vanavond niet.’

De vrouwen volgden de geur van rozemarijn, oregano en tijm naar de keuken, waar dankzij het koken van kreeften en het dichtschroeien van biefstuk een dikke wolk stoom hing. In de roestvrijstalen keuken stonden twee koelkasten, twee ovens en de voorraadkast was groot genoeg om er half Santa Barbara uit te eten te kunnen geven.

Een hulpkok en een keukenassistent hielpen Dirk met de bereiding van de zeer zorgvuldig geplande gerechten. Hoewel deze keuken bedoeld was om gebruikt te worden voor feesten en familiebijeenkomsten, bereidde Dirk Evans maaltijden meestal hier, zodat de luxe keuken aan de andere kant, met de marmeren werkbladen en het houtsnijwerk, onberispelijk schoon bleef. Evan gebruikte die keuken alleen maar om een kom cornflakes te maken en talloze espresso’s te brouwen.

Wendi griste nog een witte schort uit de kast en gaf die aan Harper, terwijl ze een kritische blik wierp op het geborduurde madeliefje op Harpers T-shirt en haar korte spijkerbroek. ‘In die kleding kun je het dreamteam niet bedienen.’

Alleen Kelsey noemde hen het kliekje.

‘Ik trek nog wel iets anders aan voordat ze komen.’

‘We hebben nog...’ Wendi’s blik schoot naar de klok boven de deur. ‘Ruim dertig minuten voordat de voorstelling begint.’

‘Ik zal de tafels zo snel dekken dat Evan niet eens beseft dat ik er niet was.’

Wendi keek haar weifelend aan. Op dat moment deed Kelsey de keukendeur open en wierp Harper een paar Prada-sneakers en een kakikleurige broek toe.

Kan een onafgemaakt manuscript de sleutel vormen tot het ontrafelen van een familiegeschiedenis?

1940. De liefdesverhalen van schrijfster Via Belle hebben altijd een *happy ending*, maar haar eigen leven verloopt minder rooskleurig. Met haar eerste man betreft ze een prachtig landhuis en lijken de verhalen als vanzelf uit haar pen te vloeien. Maar na zijn overlijden en een stormachtig tweede huwelijk, verdwijnt Via spoorloos. Haar laatste verhaal blijft onafgemaakt achter...

2006. Op zoek naar inspiratie voor een nieuw script stuit Harper op Via's onafgemaakte boek. Gefascineerd door het verhaal reist ze af naar het stadje waar Via en haar eigen moeder ooit woonden. Daar ontdekt ze dat hun geschiedenissen meer met elkaar verweven zijn dan gedacht. Wanneer er steeds meer geheimen boven water komen, moet Harper beslissen hoeveel de waarheid haar waard is. Is ieder verhaal wel gebaat bij een goed einde?

Melanie Dobson schrijft romans met een mix van romantiek en spanning. Schrijven is voor haar het ultieme excuus om te reizen naar vergeten oorden, in oude huizen rond te snuffelen en urenlang vergeelde dagboeken te lezen. Ze woont met haar man en dochters in de Pacific Northwest.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 302

